

İstanbul'da Bir Gün

Öğrencilerimden yaşadıkları bir günü yazmalarını istemiştim. Bir hafta sonra herkesin yazdıklarını sınıfta okuduk. Üzerinde konuştuk. Öğrencilerim benim de bir günümü yazmamı ve kendilerine okumamı istediler.

Birinci dönemin sonuydu. Dönem tatilini İstanbul'da kızımın yanında geçirecektim. Ben de İstanbul'u yazarım diye düşündüm. Hem İstanbul'un tarihi mekânlarını, hem de anı yazılarının genel özelliklerini bu yazımla verebileceğimi düşündüm.

Mecidiyeköy yönüne giden Avcılar metrobüsüne bindim. Saat on gibiydi. Kalabalık biraz çekilmişti. En önde kendime bir yer budum. Pencere tarafına oturup etrafi izlemeye başladım. Şükrübey, İETT, Cennet Mahallesi, Küçükçekmece... Duraklara, her gün olduğu gibi, iyice baktım. İnenler, binenler. Herkeste bir telaş, bir yorgunluk, bir yılgınlık... Bir yandan İstanbul'da yaşamadığıma sevinirken öte yandan dünya güzeli bu kentin bir sakini olamamaktan dolayı da üzüliyordum. Bu duyguyu özellikle sabahları yaşıyordum. Akşam eve yorgun argın dönerken bir bıkkınlık çökerdi içime. Yarın bir yere gitmeyeceğim diye. Ama sabah dinlenmiş olarak kalktığımda içimde tekrar İstanbul'u görme arzusu karşı konulmaz bir hal alıyordu.

-Zeytinburnu mu burası? Hay Allah kaçırdım.

-Beyefendi nereye gidiyordunuz?

-Sultan Ahmet civarına.

-**Tamam önemli değil. Kaçırmadınız. İlerde Cevizlibağ'da inersiniz. Sonra Karataş tramvayına binersiniz.**

-Peki teşekkürler.

Üst geçidi geçip tramvaya bindim. Bir sonraki durak Topkapı... Sonra Pazartekkesi, Suriçi Şehremini, Çapa, Fındıkzade, Aksaray, Laleli, Üniversite, Çemberlitaş...

Sultan Ahmet. Hiçbir durağı kaçırmadan okudum, gözlemledim. Bekleşen insanların yüzlerine baktım. Sultan Ahmet'te birkaç fotoğraf çekip Ayasofya'ya yöneldim. Öğle ezanı, rast makamında okunur derler ya, Ayasofya'dan ve Sultan Ahmet'ten okunan ezanlar, Dede Efendi'nin geliştirdiği rastın dinginliği içinde kulağıma musiki zevki, ruhuma manevi bir iksir sunuyordu. Ayasofya'nın camiye dönüştürülen bölümüne gittim. Dışarda keskin bir ayaz vardı ellerim bir hayli üşümüştü. Neyse ki sıcak su varmış. Abdest alınca iyice ısındım.

Arkadan biri benimle konuşmak istedi. Abdest alışındaki farklılığı görmüştüm. Baktığımı görünce:

-Men İranlı'yam. Azeri Türkiyem. Bizde bele alınır.

-**İstanbul gezisi mi?**

-Evet. Üç günlüğüne geldik. Kalabalık bir grup.

-**"Siz İstanbul'da mı yaşıyorsunuz?"** dedi.

-Hayır, İzmir'de oturuyorum.

-**Geçen yıl İzmir'e gitmişim. Çok güzel, Evrupayı bir şehir.**

-Evet öyledir. Ben de zaten o yönünü özlüyorum. Ama İstanbul muhteşem bir tarihe ve doğal güzelliğe sahip. Paris'i, Amsterdam'ı Londra'yı gördüm ama hiçbirini İstanbul'u unutturamıyor.

-**"Biz Türkiye'yi çok severiz"**, dedi. Sağ olun. Bir kere komşuyuz. Bazı ortak tarihi değerlerimiz var. Eski İran Şiiri bizim şairleri az etkilemiştir. Farklılıklarımıza gelince, kültürümüz, yönetim biçimlerimiz her ülkenin kendi halkını ilgilendirir.

Ülkeler arasında çıkar ilişkileri olsa da komşu halklar arasında kardeşlik vardır. Konuşmamız devam ediyordu. İran, köklü bir devlet geleneğine sahiptir. Binlerce yıllık bir gelenek...